

har levevilkår, som er meget, meget dårligere, for ikke at sige, at de var de fattige områder i Europa, i EU. Derfor har de jo et vækstpotentiale, der er meget større end andre lande, som f.eks. Tyskland, Frankrig, Holland, bare for at tage nogle. De har også et langt højere beskæftigelsespotentiale, fordi deres ledighed har været så høj, og derfor må de selvfølgelig have en stejlere vækstkurve, end vi andre har.

Danmark kunne jo teoretisk set lige så godt have været med i euroen, og så ville vi jo føre nøjagtig den samme politik, som vi gør i dag. Der er jo ingen regeringer i den fri verden, der beder deres nationalbanker om at hæve eller sænke renten for at bruge den som et finanspolitisk instrument. De tider er jo forbi for mange år siden. Derfor er det rigtige, at nationalbankerne fører rentepolitikken, pengepolitikken, og de demokratisk valgte regeringer tager ansvaret for at føre finanspolitikken, strukturpolitikken, indrette vores sociale systemer osv.

Det er noget af det, der gør, at jeg synes, vi har fået klare linjer, virkelig klare linjer. Politikerne, de folkevalgte, kan ikke skjule sig bag pengepolitikken og rentepolitikken. De må stå til ansvar for det, der er deres ansvar, og det kan jeg godt lide.

Frank Dahlggaard (UP):

Tak for svaret. Men ministeren kan vel også lide mangfoldighed og selvstændighed og frihed under ansvar. Hertil kræves jo handlefrihed, og når man ikke kan føre sin egen pengepolitik, så har man altså et instrument mindre. Man kan heller ikke føre sin egen valutapolitik, og så har man endnu et instrument mindre.

Ministeren må vel medgive mig, at Spanien, Portugal og Irland og vel også Finland, hvor der har været en betydelig økonomisk vækst, at disse fire eurolande ikke er tilfredse ud fra nationale betragtninger med den rentepolitik, der er ført. Det kan nok ikke være anderledes, for der er jo andre end dem, der er med i dette kollektive arrangement, men de havde da ført en anden pengepolitik, ikke parlamenterne, ikke politikerne, men landenes egne nationale centralbanker havde da ført en anden politik. Problemet for nationalbankerne i disse lande er ikke at få arbejdsløsheden ned og væksten op, men at holde priserne nogenlunde stabile. Det, man er bange for, er jo, at det økonomiske op-sving koger over og giver inflation, dårlig konkurrenceevne og efterfølgende arbejdsløshed.

Ministeren må da medgive mig, at det er et specielt problem i de lande.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne spørge ministeren, om regeringen har tænkt på den virkning, som en sådan stor møntunion har, nemlig at folk flytter i ganske store mængder derhen, hvor pengene og væksten er. Vi har set i USA, hvordan Los Angeles-området blev et kæmpe vækstcenter, så blev det Miami, nu er det vist Houston, fordi de enkelte delstater kan jo ikke tilpasse deres valutakurser, og så sker der jo det, at folk i stedet for flytter efter økonomien.

Man kan så vælge at sige, at politisk vil vi gerne have sådan et samfund, og vi kan så håbe, det bliver Ørestaden, de alle sammen flytter til, og så kan der blive vældig tæt befolket her i regionen. Men det kan jo også være, at folk så bliver nødt til at flytte til Paris, fordi det bliver der, vækstcentret kommer til at ligge.

Jeg vil bare spørge ministeren, om man i den danske regering i virkeligheden har gennemtænkt, at det er den måde, byudviklingen i Europa så vil komme til at foregå på.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Jeg må for at yde hr. Keld Albrechtsen retfærdighed starte med at svare på det spørgsmål.

Regeringen går ind for frie kapitalbevægelser; for en demokratisk, åben verden. Det, der er fordelene ved de frie kapitalbevægelser, er jo, at det synliggør på sekunder tilliden til et lands økonomiske politik og forventningerne til det land. Det »tvinger« – »tvinger« for man kan selvfølgelig lade være, men det får så altså konsekvenser – i en eller anden forstand, udfordrer politikerne inkl. Enhedslisten. Jeg vil gerne kvittere for dens meget ansvarsfulde medvirken til, at vi ikke har underskud på de danske budgetter, og at vi afdrager gælden. Det vil jeg gerne benytte lejligheden til at sige tak for.

Det er jo det, der er fordelene, for så har vi stabile forhold og dermed også større stabilitet omkring valutaerne, end vi ellers har haft. Vi kan jo se, at den danske kronestabilitet bare gennem de sidste 10 år – for at den nuværende regering ikke skal tage æren af det hele – jo har været fantastisk flot i forhold til tidligere perioder, fordi vi har fået en langt mere stabil økonomisk udvikling til glæde for borgerne.

Til hr. Frank Dahlggaard: Danmark er jo et godt eksempel som svar på nogle af hr. Frank Dahlggaards spørgsmål. Vi piber jo ikke i rege-